

Gf.IV.30.047/2016/6.

A Debreceni Ítéltábla a FELPERES NEVE Hajdú-Bihar Megyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Tóth Gyöngyi jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.) felperesnek -, a dr. Herczegné dr. Korona Marianna ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2015. november 4. napján meghozott 6.G.40.115/2015/3. számú ítéletével szemben az alperes részéről 4. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2016. április 6. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100 000 (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt határidőben, módon és számlára - 940 700 (Kilencszáznegyvenezer-hétszáz) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cégjegyzékbe Cg.... cégjegyzékszám 2004. január 5. napján bejegyzett **ADÓS-nak** (a továbbiakban: adós) megalakulásától kezdődően tagja és - az adós 2012. november 20. napján közzétett felszámolási eljárása elrendeléséig - önálló cégjegyzékre jogosult ügyvezetője az alperes volt. Az alperes az adós a felszámolási eljárása alatt nem tett eleget „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. §-ának (1) bekezdése szerinti iratátadási kötelezettségének, mivel a cég iratanyagát eltulajdonították annak őrzési helyéről.

2008. november 23. napján az adós vállalkozási szerződést kötött a **HIVATAL-lal** (a továbbiakban: Hivatal) a debreceni befogadó állomás őrzés-védelme, valamint a portaszolgálat ellátására. 2011. augusztusától kezdődően az alperes az adós számláit oly módon állította ki, hogy az átutalás helyeként az adósé helyett az **KFT1.** bankszámlaszámát tüntette fel. 2011. április 4. napjától az **KFT1.-nek** egyedüli tagja és ügyvezetője is az alperes volt. A Hivatal részéről az **KFT1.-nek** átutalt vállalkozói díjból az alperes 2011. évre 12 843 250 Ft, míg 2012. évre 7 691 975 Ft-tal nem számolt el az adós felé.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a **ADÓS** (helyesen: **KFT1.**) 2011-ben 16 612 785 Ft, 2012-ben 18 642 026 Ft kölcsönt nyújtott az adósnak. A 2011. szeptember 1. napján kötött engedményezési szerződéssel pedig az adós mint engedményező a Hivatallal szembeni követelését az **KFT1-re** engedményezte, a jövőben keletkező követelésekre is kiterjedően.

A Debreceni Törvényszék .../10. sorszámú, 2015. július 19. napján, elsőfokon jogerőre emelkedett ítéletével a felperes keresetének helyt adott, és a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján megállapította, hogy az alperes az adós ügyvezetőjeként a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal az adós vagyona 20 535 225 Ft-tal csökkent. E döntését azzal indokolta, hogy az adósnak a 2010. december 31. napját követően fennálló fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében az alperes csupán az egyik - az adóséval azonos tulajdonosi körrel és ügyvezetéssel rendelkező - hitelezője felé teljesítette a fizetési kötelezettségeit, míg figyelmen kívül hagyta a társaság más hitelezőjének az érdekét, holott ekkor már a felperes felé is nagy összegű köztartozása állt fenn.

A Debreceni Törvényszék 2015. július 11. napján jogerőre emelkedett .../33. számú határozatával pedig befejeződött az adós felszámolási eljárása, melynek eredményeként a bíróság az adós gazdálkodó szervezetet megszüntette és elrendelte a végzés Cégléltározatában való közzétételét. A felszámolási eljárás befejezésére a Cstv. 63/B. §-a alapján az egyszerűsített felszámolási eljárás szabályai szerint került sor, iratanyag és vagyon hiányában ugyanis az az általános szabályok szerint nem volt lefolytatható. A felszámolási eljárásban a felszámoló a felperes 72 942 432 Ft, az **KFT2.** 123 788 Ft, **R.Z.** és **G.Iné.** 365 709 Ft, a Hajdú-Bihar Megyei Munkaügyi Központ 4 570 640 Ft, továbbá a Hajdú-Bihar Rendőr-főkapitányság 2 300 000 Ft összegű hitelezői igényét vette nyilvántartásba. A Debreceni Törvényszék Cégbíróháza 2015. július 11. napjával - a felszámolási eljárás befejezése miatt - az adóst törölte a cégjegyzékből.

A felperes 2015. szeptember 8. napján előterjesztett keresetében a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése alapján az alperesnek 20 535 255 Ft és a perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felszámolási eljárásban 183 000 Ft a Cstv. 57. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti kategóriába sorolt hitelezői igénye kielégítésén túlmenően a követelése nem térült meg, ezért az alperesnek - a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésére alapított perben hozott, jogerős ítéletben megállapított vagyonsökkenéssel azonos mértékű - marasztalását kérte.

Az alperes 11 758 375 Ft tekintetében a kereset elutasítását kérte, ezt meghaladóan azt elismerte. Állította, hogy a megállapítási perben hozott jogerős ítéletben meghatározott 20 535 225 Ft-os vagyonsökkenés összege nem helytálló, mivel az az adós el nem számolt pénzeszközeit is tartalmazza, hiszen a 2011. augusztus-december hónapokra kifizetett nettó munkabérek nem kerültek elszámolásra.

Az elsőfokú bíróság a 3. sorszámú ítéletével a felperes keresetének helyt adott és az alperest 20 535 225 Ft és a felperes perköltségének megfizetésére kötelezte.

A döntését azzal indokolta, hogy a megállapítási perben a bíróság az összecszerűség tekintetében is lefolytatta a szükséges bizonyítást, a felelősség alóli kimentési lehetőségekről a Cstv. 33/A. §-ának (2) bekezdése szerint szükséges tájékoztatást is megadta az alperesnek. Rámutatott, hogy az alperes a felelőssége alól nem mentette ki magát, a marasztalási perben pedig arra már nincs lehetősége az összecszerűség tárgyában kért bizonyítás lefolytatásával, a felperest ugyanis e vonatkozásban nem terheli (ismételt) bizonyítási kötelezettség. Az alperes a marasztalási perben utóbb nem teheti vitássá a megállapítási perben hozott jogerős ítéletnek az ő magatartásával okozati összefüggésben álló, a kielégítetlen hitelezői igények tárgyában tett megállapításait, így a megállapított vagyonsökkenés mértékét sem.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, amelyben a sérelmezett ítélet részbeni megváltoztatását és a felperes keresetének a 8 776 850 Ft-ot meghaladó részében történő elutasítását kérte. Állította, hogy a felperessel történt egyeztetéseken több esetben is vitatta az állami adóhatóság hitelezői igényének az összegét, ezért a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelőssége alapját csupán a 8 776 850 Ft összeg képezi (képezheti).

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, lényegében annak helyes indokaira tekintettel kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes nyilvántartásba vett és meg nem térült hitelezői igénye (72 948 432 Ft) jóval meghaladja az alperes felelősségének a megállapítása iránt folyamatban volt perben vagyonsökkenésként meghatározott összeget, melyet a marasztalási perben utóbb az alperes már nem vitathat.

A peres felek nem terjesztettek elő fellebbezést a felperes keresetének 8 776 850 Ft tekintetében az alperest marasztaló rendelkezése ellen, ezért az „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész) jogerőre emelkedett. Az ítéletábra emiatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a felek előadásainak és a csatolt okiratok tartalmának alapján a Pp. 206. §-a (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelő, okszerű értékelése alapján állapította meg a tényállást és helytálló jogi következtetésre jutott. Az alperes fellebbezésében előadottak pedig nem szolgálhattak alapul az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértés nélkül meghozott, megalapozott ítéletnek a megváltoztatásához vagy hatályon kívül helyezéséhez. Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra is - lényegében saját helyes indokai alapján hagyta helyben.

Az ítéletábra a fellebbezésben előadottakra tekintettel csupán a következőket emeli ki:

A Cstv. 33/A. §-ának (1)-(6) bekezdéseiben szabályozott, a vezető tisztségviselőknek az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben tanúsított magatartása miatt fennálló felelősségére vonatkozó „két lépcsőben” kerültek szabályozásra. A felelősség megállapítására, illetve a marasztalásra irányuló per elválasztása - a Cstv.-t módosító és e felelősséget beiktató 2006. évi VI. törvény indokolása szerint - részben célszerűsége, részben jogpolitikai megfontoláson alapult. Az első lépcsőben kerül feltárára a felelősség megállapításához szükséges tényállás, és ebben a perben kell lefolytatni mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében a szükséges bizonyítási eljárásokat. A felszámolás jogerős lezárását követő jogvesztő határidőn belül a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezők - fennálló követelésük erejéig - a marasztalás iránt indíthatnak pert a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése szerint. A marasztalási perben kerül kifejezésre a felelősség másodlagos, kivételes jellege: a vezetők felelőssége kizárólag az adós vagyonából ki nem elégített olyan követelések tekintetében áll (állhat fenn), melyek kielégíthetőek lettek volna - ha nem csökkent volna az adós vagyona - és ha a vezető tisztségviselő nem sérti meg a rá irányadó előírásokat. Ezért az utóbbi perben már nem feladata a bíróságnak a felelősség megállapításának alapjául szolgáló feltételek vizsgálata. A „második lépcsőben” ugyanis csupán az a vizsgálat tárgya, hogy a bíróság felmérje a hitelezői igények adós vagyonából történt esetleges kielégítését és ehhez képest rendelkezzen a megjelölt keresetet előterjesztő hitelezők javára a vezető tisztségviselő marasztalásáról.

Az alperes emiatt a marasztalási perben hozott, a vagyonszőkkenés mértékének a jogerős ítéletben megállapított összegét ezért már nem vitathatta, e hivatkozását a marasztalási perben a bíróság nem is vizsgálhatta, miként azt az elsőfokú bíróság a határozatában kiemelte. Tehát csak olyan körülményekre hivatkozhatott volna, melyek a felelősségét megállapító jogerős ítélet meghozatala után következtek be (pl. a követeléseknek a felszámolási eljárás befejezése során való megtérülése).

A fellebbezés eredménytelen maradt, ezért az ítéletábla a pervesztes alperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes számára a másodfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi munkadíjból eredő perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (1) bekezdésében, (2) bekezdése a) pontjában és (5) bekezdésében foglaltak alapján.

Az illetékfeljegyzési jogban részesült alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésében, továbbá „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése szerint irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésében, valamint a 15. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben foglaltak alapján köteles megfizetni - a pervesztessége miatt - az államnak az Itv. 46. §-ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illetéket.

Debrecen, 2016. április 6.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró,
Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelél:

- kiadó -